

Planowany rezerwat przyrody na obszarze morskim „Kępa Redłowska”

Definicja rezerwatu przyrody:

„Obszar zachowany w stanie naturalnym lub mało zmienionym, ekosystemy, ostoje i siedliska przyrodnicze, a także siedliska roślin, siedliska zwierząt i siedliska grzybów oraz twory i składniki przyrody nieożywionej, wyróżniające się szczególnymi wartościami przyrodniczymi, naukowymi, kulturowymi lub walorami krajobrazowymi. Uznanie obszaru za rezerwat następuje w drodze rozporządzenia dyrektora regionalnej dyrekcji ochrony środowiska.” [1]

Postulowany już od lat 80-tych rezerwat przyrody na obszarze morskim pod Klifem Redłowskim obejmuje jedyny w obszarze Trójmiasta naturalny obszar kamienistego dna urozmaiconego łąkami trawy morskiej. Występuje tu kilka chronionych prawem gatunków ryb. Odradzające się łąki *Zostera* (trawy morskiej) są chronione jako specjalne siedlisko na mocy prawa UE. Jest to jedno z nielicznych miejsc z "widowiskowym" krajobrazem podmorskim - atrakcją dla turystyki podwodnej na płaskim i piaszczystym dnie okolicy.

Ustanowienie rezerwatu powinno ochronić ten obszar przed działaniami związanymi z regulacją brzegu i walką z erozją. Rekomendacja nr 15/5 HELCOM mówi, że takie miejsca powinny być zachowane dla naturalnych procesów brzegowych. [2]

Położenie tego rezerwatu w obrębie Trójmiasta sprzyja jego funkcjom edukacyjnym, naukowym, dydaktycznym, wychowawczym i rekreacyjnym.

- **Położenie**

Przylegający do Gdyni akwen morski wzdłuż Rezerwatu Przyrody Kępa Redłowska.

- **Obszar**

Przybrzeżny pas morza i dna morskiego o szerokości 1 km, od linii brzegowej do głębokości 9-10 m, tj. do maksymalnego zasięgu roślinności dennej. Od południa ograniczony jest mołem w Orłowie a od północy ostrogę bulwaru nadmorskiego w Gdyni.

- **Wartość przyrodnicza**

Jest to obszar o największym zróżnicowaniu biologicznym w obszarze Zatoki Gdańskiej. Charakteryzuje się on obecnością wielu rzadkich i zagrożonych wyginięciem gatunków licznej niegdyś fauny i flory. Obszar ten stanowi swego rodzaju zaplecze biologiczne dla całej Zatoki Gdańskiej.

- **Wartość naukowa**

Zróźnicowanie tego obszaru plasuje go wśród najciekawszych i najbardziej wartościowych miejsc do prowadzenia badań nad biologią morza. Nawet częściowe zniszczenie tej części zatoki będzie nieodwracalną szkodą dla nauki.

- **Proponowana ochrona**

Rezerwat powinien podlegać ochronie częściowej za względu na zróźnicowany charakter osadów dennych, obfitujący w różnej wielkości głazy narzutowe i skupiska kamieni, stanowiące siedlisko wielu gatunków morskich o znacznej bioróżnorodności.

- **Historia**

Obszar ten już w latach 30 wzbudził zainteresowanie polskich biologów. Kolejne lata obfitowały w wiele badań i analiz. W latach 90-tych XX w. Centrum Biologii Morza Polskiej Akademii Nauk podjęło szczegółowe badania organizmów zwierzęcych i roślinnych zamieszkujących ten akwen i opracowało literaturę, która miała być syntezą wcześniejszych badań biologicznych tam przeprowadzonych. [3]

W okresie tym akwen ten został również zgłoszony do sieci Bałtyckich Obszarów Chronionych w ramach Konwencji Helsińskiej. Niestety nie wiązało się to z wprowadzeniem wiążących regulacji prawnych dotyczących jego ochrony. [4]

- **Problem**

Główną przeszkodą w utworzeniu rezerwatu przyrody na obszarze morskim wokół Kępy Redłowskiej jest brak jasnych przepisów prawnych, które wyznaczałyby podmiot odpowiedzialny za wyznaczenie i zarządzanie takim rezerwatem.

Zgodnie z informacją otrzymaną przez Greenpeace z Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska „uznanie za [morski] rezerwat przyrody (...) następuje w drodze aktu prawa miejscowego w formie zarządzenia regionalnego dyrektora ochrony środowiska”.

Materiał źródłowy:

-
1. http://www.stat.gov.pl/gus/definicje_PLK_HTML.htm?id=POJ-770.htm
 2. http://www.helcom.fi/Recommendations/en_GB/rec15_5/
 3. „Przyrodnicza waloryzacja morskich części obszarów chronionych HELCOM BSPA województwa pomorskiego. Rezerwat Przyrody Kępa Redłowska”, Centrum Biologii Morza PAN, Gdynia 2000, pod redakcją A. Ossowskiego, L. Żmudzińskiego.
 4. „Morskie obszary chronione w Polsce”, Centrum Biologii Morza PAN, Gdynia 1997, pod redakcją Z. Brodeckiego, L. Żmudzińskiego